

**ФРЕДЕРИК БЕГБЕДЕ
ПЪРВАТА НОВЕЛА ОТ
„ЧЕТИВА ЗА НАЧИНАЕЩИ“**

Превод от френски: Красимир Петров, 2004

chitanka.info

Жонатан слизаше бавно по многобройните стъпала, които свързваха вилата в стил рококо с плажа, като внимаваше да не изтърси маслинката от чашата мартини росо върху двуредния си ленен костюм в убито бяло. Луната се отразяваше в патинираните му в зелено мокасина с квадратни върхове, чийто модел бе специално разработен от Берлутти за Анди Уорхол. Някъде зад него, в патиото, Жесика си тананикаше (фалшиво) „The Look of Love“, Соня дремеше под верандата след изпитото шампанско Татенже розе, реколта 1975 година, а младата Улрика за пореден път режеше тънките вени на изящната си китка. Жонатан слизаше към морето, потънал в приятни спомени за току-що завършилото парти: след сиртакито битката с плажни чадъри бе стигнала до ожесточение, а беемвето Z3 на Марио се бе озовало посред басейна. Бяха тридесетгодишни, а все още умееха да се забавляват. Времето нямаше власт над тях, родителските пари бяха предназначени за пилеене, а „любовен поглед виждам в твоите очи“. Скоро щеше да се съмне, но преди това Жонатан щеше да си е легнал (само че предварително трябваше да глътне по една таблетка траксен, аспежик 1000 и оксиболдин)^[1]. В далечината се виждаха очертанията на нос Антиб. В главата му звучаха забравени мелодии на боса-нова: „How Insensitive“ от Джобим във версията на Синатра, „Светът пропада“ на Жюлиен Баер, „Nothing to loose“ от Манчини, изпълнена от Клодин Лонже... Във въздуха на Ривиерата се носеше някаква дошла сякаш от нищото въздишка. Тази вечер Жонатан бе срещнал една личност и останалите момичета бяха прочели в очите му, че тази среща не е като другите. Внезапно той захвърли чашата сред вълните и тръгна обратно. Трябваше на всяка цена да зададе Въпроса на възхитителното същество, което бе целунал. Моментът за това бе настъпил.

Можеш да се забавляваш и пак да се забавляваш, но идва ден, когато нещата стават сериозни, защото си открил едно по-дълбоко чувство. А когато този ден настъпи, трябва само да благодариш на Бога и да не пропускаш шанса си: ето защо сега Жонатан тичаше нагоре по стъпалата, без дори да погледне към статуите в градината. Дори не чу плача на своите „бивши“ (Жесика, Соня и Улрика в азбучен ред), докато прекосяваше салона на път към своята лотъс севън. Гумите изскърцаха върху чакъла на алеята. Радиото в колата съвсем на място изпя „This Guy’s in love with you“. Умът му бе зает от една-единствена

мисъл: да открие новото си запознанство, да го намери в хотела и да му зададе този проклет въпрос, който щеше да промени живота му. В никакъв случай не трябваше да позволява да се разделят.

Някои хора нямат право да напускат живота ви, не и когато с разтуптяно сърце сте ги съблазнявали, когато сте танцували слоу под звуците на „Moon River“ на Одри Хепбърн, не и когато сте правили лунни бани в осветения от свещи басейн. Едно младо същество, което ви пуска език, не може да си тръгне, без дори да ви каже довиждане. Какъв късмет, че Жонатан знае адреса. (Впрочем има ли някой, който да не знае адреса на хотел „Кан“? Няма такъв, нали?) Ускорявайки на завоите, Жонатан мечтае за една чудесно пътнотранспортно произшествие със смъртен изход, но после се сеща, че не бива да умира, преди да е чул Отговора. Сега вече музикалният акомпанимент е подет от Дион Уоруик, която припяваше „Walk on Вууу“, сякаш за да уталожить обзелото го възбуждение. Уханието на бор, топлият вятър, чистата емоция разсейваха неговото опиянение. Скоро, съвсем скоро той щеше да научи. Щеше да знае. Щеше да откряне вратата на стаята, с поруменяло лице щеше да запита, а видението щеше да го гледа с полупритворени очи и усмивка, онази усмивка, която бе усетил с устните си, алена усмивка, при това върху устни без червило. И видението щеше да отговори, той да научи и щяха да бъдат щастливи. Нямаше никакво значение дали ще правят любов, та нали целият живот бе пред тях!

Той остави колата на паркинга пред хотел „Кан“ между старо бентли и чисто нов мерцедес SLK. Слези и свали вратовръзката си. Утрото бе обагрено в мораво. Докато се отправяше към хотела, той събуди два щуреца, кацнали на една палма. Бързо отиде на рецепцията, събуди (също така) администратора и настоятелно попита за номера на стаята, умря от нетърпение, възкръсна, полетя нагоре по стълбата и почука на вратата на Срещата.

Някакъв глас се обади едва чуто:

— Кой е?

— Любов моя, Жонатан е, прощавай, че те събудих, но ти си тръгна, без да ми кажеш довиждане, трябва да ти задам един много важен за мен въпрос, а след това ще си отида, ще те оставя да се напиш, сърце мое, никога не съм бил в такова състояние, пусни ме само за секунда, умолявам те.

Пауза. Ударите на сърцето са приглушени от дебелия мокет. Тихи стъпки. Вратата на щастието се разтваря. Появява се нежното лице с разчорлени коси. Трепет, боязън, които изглежда често съпътстват душевния смут. И Жонатан най-после задава въпроса, който го измъчва още от разходката му по плажа:

— Кажи ми... Ти жена ли си или мъж?

[1] Антидепресант, форма на аспирин, лекарство за проблеми с храносмилането. — Бел.прев. ↑

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.